

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Haandbog i Verdens-Historien. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 135. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1833_518A_1-txt-shoot-idm6301/facsimile.pdf (tilgået 17. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

halte Høire venstre og strække med Bild at forvende Naatusens Orden i alle Maader, og Diobor fra Sicilien er da den Förste, som, benimod Christi Jesu's Bid, da Egypternes egenlige Livs-Bid var alt læng forbi, beretter Endel om des res Love, men saa skægtig og flusket, at det kun er af indvortes Grunde vi kan føle paa Højet deraf.

Egypten, siger saaledes Diobor, har hørt dem indføde Lovgivere, forst Meneues, saa Sasyhes, som ifer bestyrkede sig med Guds-Tjenesten, derpaa Sesofes, som indectede Krigs-Væsenet, saa Bohoris, som ordnede Retter-Gangen og gav Konge-Lovene, og endelig Amasis*).

Denne forte Lov-Historie, som vi, efter Herodot, endnu kan forøge med det Dæk, at Amasis indrettede Politiet, ligner saa ganske Forordnings-Folgen i denne Stat, at vi maas siede den rimelig, oz en Prøve paa hvoret af disse Slags Lære finde vi i det Mindste hos Diobor, som det kan være værdt at lægge Mærke til.

Gersaulige Mord paa hulderomblik af de hellige Øre straffedes med Doden, men var det en Stort eller en Klat, Man af Vanvare havde dræbt, da kostede det ogsaa Livet, hvormed den Graafiske Lov-Give omhøggelig forordnede at der fulde varer Friti-Sæder sprælte i Landet, som den der af Vaade dræbde en Person eller hvem det var, kunde nemt tage til, for Blod-Hærværet nærade ham. Hulden Mengde Mennesker der i Egypten man havde ladi Livet for de Unnærende, flutes let, naar Man kun vred at Nabu-Amtetne (Momenerne) i Egypten sædvanlig havde saa forstolin Guds-Dyreliste, at de Øre der holdtes hellige i det Enes, hædedes i det Andet, og Diobor siger, det var saaledes indrettet mod Bild, for at Holter ikke lot fulde ones om at giare Øyer;

* Diobor I. 39.

en Bemærkning, der i Øvrigt er farvindig nok og burde drøbe alle Stats-Mænd til at hylde Religionss-frisihed*).

Af Krigs-Artillerens anføres Zo, nemlig, at hvem der svigtede Banteret var nægtig, til han udmarkede sig ved Læpperheds, og hvem der robede Gunden en Hemmelighed, skulle miste sin Tunge, hvoreb kan bemærkes, at både den Egyptiske og den Edraiske Lov-Giver vilde bringe de Haige til at stamme sig, men den Edraiske vilde nære det, for de mistede Wien, Egypterne først bag efter **).

At Egypternes hunde andetledes bestemte Lovs om Skise-der, Gontracer, Gjælds-Sager og dærlige end Gjæerne, kan Man forud vide, og at Sagerne for Retten sortes suunt med to friflille Indtag fra hver Side, hvorpaa Døz, Dommeren hængde Sandheds-Legnet om Halsen paa ham der sid Ret, finder Man rimeligt, suafnadt Man hører det***), min Konge-Lovs i n Pilder saa godt det ægyptiske Lovnets-Lob som en færdelig Lig-Bigengelsle med afmaalte Skulde, at den her kienes heel.

Det var, siger Diobor, ikke med de Egyptiske Kon-ger, sem med andre Enebolsk-Herrer, at de gjorde hvad de luftebe, thi ikke blot Regerings-Sagerne men hele dres daglige Lov-Møde gik efter en Snor. De var nemlig ikke omgivet af Slaver eller Smigere, men af de fornemste Præster-Sonner over tyve Åar, som vegg ikke fra dem Dag eller Nat, og tillod dem aldrig at gjøre noget Else. Det første Kongen maatte gjøre, naar han stod op om Morgenon, var at aabne alle indlebne Døre og i den Hinsende besørge det Nod-venlige. Naar han derna havde været i Vad og var ifort hels sin Konge-Dragt, begav han sig til Tempel, hvor Upperste-Præsten ikke blot formidt Øffringen med lydig Rest bad Guddommen om Sundhed til den vorfarlige

*) Diobor I. 52, 56, 57.

**) Diobor I. 49.

***) Diobor I. 48, 50.

